

"Ετερος Έλλην τριβεί τεμάχιον ηλεκτρου και βεβαίω ότι τούτο έλακει τα έλαφρά σωμάτια. Έξησφάλισθη η βάση της ανακαλύψεως του ηλεκτρισμού, ήτις μετά 2000 έτη δι' έτερας δ'ως τυχηράς περιστάσεως ανέφξε τῷ Γαλβάνη εύρειαν δόδον.

Ο Γαλβάνης άναρτή έκδαρέντας βρατάχους επί σιδηρού έξώστου διά μέσου μικρών άναρτήρων έκ διαφορικού μετάλλου. Πνέει ά-εμος σφοδρός, οι βράτραχοι κινούνται έκ τούτου, οι δέ πόδες αύτών. ύγροί έτι όντες προσάπτονται ένίοτε επί του μεταλλικού έξώστου. Ο Γαλβάνης παρατηρεί μετ' έκπλήξεως τότε τους βρατάχους συστέλλομένους σκέπτεται, μελετά. άνερευνά τῷ φαινόμενον, έν φ' έτέρα ιδιοφύια ο Βόλτας, συλλαμβάνει τόν μίτον και δίδει τοιαύτην ώθησιν ες τόν γαλβανισμόν, ώστε η έπιφάνεια άπασα της ύδρογείου σφαιρας μας γίνεται άνάστατος

Κύων παίζων επί της άκτής της θαλάσσης παρουσιάζεται ες τόν κύριόν του με τας σιαγόνας αιμοφύρτους. Έξετάζει τῷ μέρος της πληγής του, δέν εύρίσκει τοιαύτην και άνακαλύπτει. ότι διά της καταδροχθίσεως του κατοίκου ένδός κογχυλίου ο κύων εΐχεν έρυθρωθή τῷ στόμα. Ούτως άνεκαλύφθη η πορφύρα βαφή (roupre murex).

Έμποροι Φοίνικες διαβαίνουσι τήν έρημον επικρατούντος δριμυτάτου ψύχους. Αφού δέ συνέλεξαν περιττώματά τινα ξηρά καμήλων, συσσωρεύουσι τεμάχια χρώματος άνάμικτα μετά νίτρου, κατασκευάζουσιν έστίαν, περικλείουσι τας όπας δι' άμμου της Λιβύης και άνάπτουσι πυράν. Η άμμος ύελοποιείται και η ύελος άνακαλύπτεται ούτω (Zekonkit des Hebreux).

Ίερωμένος τις επιδίδεται ες άλχημικός μελέτας. Διανοείται ν' άναμίξει θειον, άνθρακα και νίτρον. Διατί; Αγνωστον τούτο. Ίσως διά να κατασκευάση φάρμακον. Λυχνία τις κεΐται πλησίον αύτου. Τῷ μίγμα έν τούτοις εΐνε φοβερόν, τριβεται δεξιά και άριστερά ες κόβιν, ήτις διαχέεται περι τήν λυχνίαν. άναφλέγεται και γίνεται έκπυροσκόρπτης. Εύτυχώς δέ η ποσότης ήτο μικρά, ο τυχηρός έφευρέτης δέν θονεύεται και επαναλαμβάνεται τῷ πείραμα μετά πλείονος προφυλάξεως. Έπιτυγχάνει και άνακαλύπτεται ούτως η πυρίτις, επί αΐθνας δέ πολλούς ίσως εκατομμύρια ανθρώπων θα έξακολουθούν ν' άλληλοφονεύωνται διά του προϊόντος τούτου του Ρογήρου Βάκωνος.

Ελάθωμεν ήδη ες Όλλανδίαν παρά τινι κατασκευαστή Ξυλίνων ώρολογίων. όστις προς έγκαλλωπισμόν αύτών προσκολλά τεμάχια ύελου επί πεδα, άλλα κοΐλα και έτερα κυρτά. άτινα προξενούσιν ώραΐα φωτεινά φαινόμενα. Τα τέκνα του ώρολογιοποιού παΐζουσι με τους ύελίνους αύτους φακούς και αΐφνης τῷ έν έξ αύτών πλησιάζει ες τόν όφθαλμόν του ένα φακόν κοΐλον και έτερον κυρτόν δλίγον άπωτέρω και παρατηρεί διά μέσου τῷ κωδωνοστάσιον του χωρίου σημαντικώς νύξη-μένον κατά τῷ μέγεθος.

Έκτοτε τῷ τηλεσκόπιον έφευρέθη και μετά τούτο ο Γαλιλαίος επί τη βάσει ταύτη πορίζεται σπουδαιοτάτας ώφέλειαν. Ομοίως η άνακάλυψις του μικροσκοπίου έντεύθεν έλαβε τήν άφητηρίαν της.

Ανθρώπος τις κάθηται υπό μπλέαν, όπόθεν πίπτει έν μπλον. Ο Αδάμ βεβαίως θα περιορίζετο άπλώς ες τήν καταδροχθίσιον αύτου, άλλ' ο Νεύτων άναζητεί άμέσως έν τῷ νῷ του τῷ αίτιον της πτώσεως του και η άπεραντος αύτη εύφύια κατορθοί να διατυπώση τόν νόμον της «Έλξεως των Κόσμων.»

Κοσμηματοποιός τις έν Φλωρεντία, ο Μάξος Finiguerra, περαιώσας άργυρούν τι διοκάριον, έπλήρωσε τας τομάς και γλυφάς αύτου διά μίγματος έξ έλαίου και καπνίας, όπως άντιληφθή πληρέστερον περι της έπιτυχίας της διακοσμήσεως αύτου, και τῷ άφήκεν επί της τραπέζης, καλύψας μόνον αύτῷ διά φύλλου χάρτου, όπως τῷ προφυλάξη έκ της κόνεως. Μία πλύντρια εισέρχεται φέρουσα δέμα άσπροροούων έτι νωπών, τῷ όποϊον έξ άπροσεξίας θέτει επί του δίσκου. Η ύγρασία τότε μετεδότη ες τόν χάρτην και αι γλυφαί του δίσκου άπετυπώθησαν επ' αύτου. Ούτως άνεκαλύφθη η χαλκογραφία.

Εάν προδόμεν μέχρι της εποχής μας πόσας άνακαλύψεις θα εύρωμεν γεννηθείσας ούτως έκ της τύχης και συνωδευομένας υπό της ιδιοφύιας του ανθρώπου!

Τήν άνακάλυψιν της Λουγδουνικής λαγάνου υπό του Musschenbroeck, του άεροστάτου υπό των άδελφών Μογγολφιέρων, της δυνάμεως του άτμου υπό του Παπίνου.

Η θυγάτηρ του Λιναίου άνακαλύπτει τήν η λ εκ τ ρ ι κ η ν λ ά μ ψ ι ν φυτών τινων, και η άγροπνία αΐγών τινων, άττινες έτρωγον βλαστούς καφφέ γίνεται άφορμή της άνακαλύψεως τούτου.

Τῷ φ ὄ σ φ ο ρ ο ν άνακαλύπτεται υπό τινος έρευνητου του άργύρου, του Βράντ, όστις φαντάζεται, ότι άνεκάλυψε τῷ έν στοιχείου του φ ι λ ο σ ο φ ι κ ο υ λ ι θ ο υ έντός των ούρων, τῷ δέ δνομα αύτου έμεινεν έκτοτε ιστορικόν! Είς έργάτης καιει φύκους (varechs) και έν τῷ διερευνήσει της κόνεως άνακαλύπτει τῷ ι ὄ δ ι ο ν.

Τῷ δέ β α ρ ὀ μ ε τ ρ ο ν δέν ήθελεν ίσως έτι άνακαλύφθῃ, εάν οι πυροσβέσταί του δουκός της Τοσκάνης δέν επεχείρουν ν' αναβιδάσσει τῷ ύδωρ έντός άντλίας εύρισκομένης ες ύψος 32 ποδών και πλέον.

Και πόσα άλλα δέν δύναται τις έτι να διηγηθῃ; Συμπέρασμα. Η τ υ χ η υπήρξε πάντοτε ο μέγας οδηγός του κόσμου, πλην έδέπσεν ίνα αι διάνοιαι των ίσχυρών και φυσιοδίφων συντελέσωσιν ες τήν έξαγωγήν πορισμάτων, έκ φαινομένων, άτινα άδιαφορίαν έκπληξιν και τρόμον μόνον προύξενουν παρά τοίς άπλοϊκοίς. Ηδη δέ εύχρηθώμεν, ίνα και ες τῷ μέλλον η αύτη τ υ χ η και αι αύται μ ε γ α λ ο φ υ ί α ι φέρωσι τῷ άναγκαϊόν φῶς και επί των άγνωστων έτι μυστηρίων της φύσεως προς όφελος της ανθρωπότητος. Φ. Πρίντζης

ΕΑΡ. ΣΑΡΑ

Όλη καιρότης η φύσις άνθίζει, Ρόδα και κρίνα πληρούν τους λιμῶνας, Ήρμεον, μάγον τῷ κύμα φλοισβίζει, Κρύπτουν τὰ δένδρα φαιδράς άνθόνας

Αΐγλη τῷ σύμπαν χρυσή καταυγάζει, Χρῶμα σαπφείρου κοσμεϊ τόν αΐθερα, Νέφος τόν Φοΐθον κανέν δέν σκιαζει, Πνέει η αύρα λεπτή, γλυκυτέρα.

Ούτω των πάντων η όψις αλλάσσει, όταν τῷ έαρ δροσέν προβάλλη, όταν άνθρά 'ς τήν φύσιν σκεδάση δια τ' άγνά μυρωμένα του κάλλη.

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετὰ 300 καλλιτεχνικῶν εικόνων έν τῷ κειμένῳ

Κατὰ μετάφρασιν Φ. ΠΡΙΝΤΖΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η άπόδρασις του Όσιπῶφ.

(Συνέχεια, ιδε προηγούμενον φύλλον).

Ούτω έκ μύρων πληροῦτ η καρδία, βάλλει άκτίνας φαιδράς η μορφή μας, φεύγουν μακράν του χειμῶνος τα κρύα, όταν πληρώση χαρά τήν ψυχήν μας.

Όπως πλην τάνθος ώχρόν αΐφνης κλίνει, όπως τῷ κάλλος του έαρος δίνει, φῶ I κι' η χαρά, ην τῷ στήθος μας κλείει, ούτω μοιραίως κι' αύτῃ μας άφίνει.

Σανθίσση Καλοστήνη.

ΕΝ Τῷ ΛΕΥΚΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

Έλένης Σπ. Α.

C' était un noble coeur, naïf comme l' enfance, Bon comme la pitié, grand comme l' esperance. (Alfred de Musset, Rolla)

Έν άνθος θέλεις και εγῷ ες τούτο τῷ βιβλίον να παρενείρω; Αγνωστίς λοιπόν τήν δυσκολίαν; Και δέν μαντεύεις, άνθος οῦ και άνθος των σπανίων, έτι πολλά άνθύλλια δέν έχουσιν άξίαν και ότι μάτην φθάνουσιν ες τῷ άνοδοχογέτον;

Εγῷ ήπόρησα πολύ τί ώφειλον να πράξω. Τῷ ρόδον παρεκάλεσα να μ' αντιπροσωπεύση, τόν κρίνον προσεπάθησα έντέχνως να διδάξω ότι να έλθῃ έπρεπε και μάάλιστα να σπεύση, και άλλα άνθη εύσομα έσκέφθην να φωνάξω.

Αλλά. . . οῦδέν υπήκουσε! Τῷ ρόδον έφοβεΐτο, τὰ ρόδα του προσώπου σου, τῷ φῶς των όφθαλμῶν σου, ο κρίνος ο ζηλότυπος να έλθῃ άπρηνεΐτο, διότι, έλεγε, φθονεΐ τους κρίνους των χειρῶν σου, και μάάλιστα ο δυστυχής πολύ παρεπονεΐτο. . .

Τὰ άλλα άνθη τὰ φαιδρά, τὰ πληρη εύωδίας, τῷ άρωμα έσκέπτοντο τῷ θεϊον της ψυχής σου, και άπρηνοῦντο και αύτὰ έξ άκρας φιλαυτίας ν' άγωνισθῶσι προς άγνήν πνοήν του Παραδείσου, προς άρωμα παρθενικής και καθαρῆς καρδίας.

Φαντάσθητι λοιπόν και οῦ τοσαύτας άτυχίας! Έν άνθος πλην διέκρινα έξαΐφνης παρ' έλπίδα, έν άνθος, όπερ άγαπή τήν γάστραν της καρδίας, και θάλλει, πῶσαν άψηφοῦν του βίου καταγιγίδα, τῷ άνθος, φίλη, της άγνης και άκραίφνουσ Φιλίας!

Τῷ άνθος τούτο πάντοτε η χειρ περιποιείται της Αληθείας, πάντοτε ποτίζει η Καρδία, και ζωογόνος τις άκτις και δρόσου μαργαρίται επί του άνθους στίλβουσι, και θεΐα εύωδία καθίστησι τήν γῆν ημῶν 'Ηλύσια πεδία.

Τῷ άνθος τούτο έσπευσα θερμῶς να παροτρύνω να έλθῃ ες τῷ λεύκωμα παρθένου έρασμίας και—ποϊον άνθος εύγενές!—υπήκουσεν έκείνο. και ήλθε φέρον τήν μορφήν άτέχνου στιχουργίας, και ήλθεν ως προσκυνητής μετ' εύλαβοῦς λατρείας.

Τῷ άνθος τούτο, πιστευσον, έν σου ζω, θα μένη άμάραντον, και άν τῷ παν πνοη λιβός μαράνη, και, των θανόντων η ψυχή άν ζη αισθανομένη, η μνήμη μου περι αύτῷ και πάλιν θα βλαστάνη, και πάντοτε θα σέ τιμῶ, χαρίσοσα Έλένη!

23 Μαρτίου

Σταμάτιος Α. Βάλλης

— Αλήθεια, κύριε Φρεκουλέ, εΐπεν η Σελήνη, μεσολαβούσα όπως δώση τέμμα ες τήν συζήτησιν ταύτην, ότι ο πατήρ μου έπληρώθη δι' όπλου έν φ' άνηρχόμεθα, είδον να ρίπτετε σφαίρας, αΐτινες έξεπυροσκόρτου. . . Τι εΐχετε μέσα; πυρίτιδα, η δυναμίτιδα;

— Η σεληνίτιδα; έμορμούρισεν ο Γοντράν. — Τίποτε άπ' αύτὰ, άπεκρίθη ο Φρεκουλέ, είναι άπλά δοχεία περιέχοντα ρευστόν χλωροδρικόν οξύ, άτινα άμα τῷ επαφή αύτών προς τῷ έδαφος εκρήγνυται και διαστελλομένου του περιεχομένου, τῷ οξύ μεταβάλλεται ες διαβρωτικόν και άσφυκτικόν άέριον, ώστε όσοι έκ των έχθρών μας δέν έκάκησαν η διεβρώθησαν, επίνγησαν και έδηλητηρίσθησαν.

— Τί ώραϊον πράγμα η έπιστήμη! έσκήθη ο Γοντράν. Ηδη τῷ βαρόμετρον ιδείκνυεν ύψος 1500 μέτρων υπεράνω της έπιφανείας της θαλάσσης και ο Μιχ. Όσιπῶφ στηριζόμενος ες τα σχοινία παρετήρει σύννοος τῷ υπ' αύτόν έφεύγον πανόραμα μετ' έλιγγιώδους ταχύτητος. Τα Ουράλια όρη έφαινότο μόλις ως όμάς λοφίσκων έσκιωμένων υπό μικρών χαμοδένδρων, ών οι κάτοικοι εΐχον έξαφανισθῃ, και επί των άπεράντων άγρών έτρεχον αι άλλοπρόβαλλοι σκιαί των νεφών, άτρωδεις έλικται διασχίζουσαι τήν διαυγή άτμόσφαιραν κάτωθι των μηχανικῶν περιούγων του άερεπιπέδου.

— Μία μεγάλη πόλις, ανεφάνησεν αΐφνης η Σελήνη. — Είνε η Πέρμη, απήντησεν ο Φρικουλέ, συμβουλευθείς τόν χάρτην.

Τῷ άερεπιπέδον, όπερ κατ' έκείνην τήν στιγμήν εΐχε ταχύτητα τριάκοντα δύο μέτρων κατὰ δευτερολέπτον, ήτοι 115 χιλιομ. καθ' ώραν, σχεδόν διπλασίαν έκτάκτου σιδηροδρομικού τραίνου, διήλθε τήν Πέρμην ες μικρόν άνωθι αύτης ύψος, οι δέ κάτοικοι άμα τῷ εμφανίσει του άερεπιπέδου έτρεχον πεφοβημένοι και εκρύπτοντο έν ταίς μικραίς χαμηλαίς αύτών οικίαις άφροντες γοεράς κραυγῆς τρόμου.

Τῷ δεκάτη ώρη της πρωΐας τῷ άερεπιπέδον διήλθε τῷ ζενιθ της πόλεως Βιάτκας, 700 χιλιομ. άπεχούσης της Ουράλης, άλλ' ένσκα της διανομένης μεγάλης ταχύτητός του η καύσιμος ύλη του εΐχε καταναλωθῃ ταχέως και σχεδόν δέν υπήρχε πλέον όρυκτόν έλαιον, χρησιμεῦον διά τήν θέρμανσιν του λείητος.

Ένφ δέ ο Γοντράν συνωμίλει έμπιστευτικῶς μετὰ της Σελήνης, αΐφνης τόν έπλησίασεν ο Φρικουλέ και λαμβάνων αύτόν κατ' ιδίαν.

— Σεύρεις, δέν έχομεν πλέον έλαιον, τῷ λέγει. — Αΐ, και δι' αύτῷ άνησυχεις; τῷ άπαντῶ ο κόμης άπαθῶς έχομεν άκόμη άνάγκην αύτου; Ό μηχανικός έξεπλάγη επί τῷ άπαντήσει. — Πῶς; . . . δέν ένόησας λοιπόν τῷ σύστημα του άερεπιπέδου μου; τόν έρωτῶ.

— Συγκεκριμένως, απήντησεν ο Γουτράν μειδιών.
 — Βέβαια, οι γλυκοί οφθαλμοί της Σελήνης σ' έχουν κατακτήσει και δέν σ' ενδιαφέρει βλέπω τόσον ή κατάστασις της θέσεώς μας. Μάθε λοιπόν ότι άνευ ελαίου πίπτομεν από πεντακοσίων μέτρων εις τὸ ἕδαφος.
 Ο Φλαμμερόν ἀπῆκε τότε κραυγὴν τρόμου, ἥτις ἔκαμε τὴν Σελήνην καὶ τὸν πατέρα της νὰ τρέξωσι πρὸς αὐτόν.
 — Τί εἶνε; τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.
 — Νά, τρέχει, ὅτι... ἐπιροθυμοποιήθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ κόμης.
 — ... ὅτι ὁ Γουτράν καὶ ἐγώ, προσέθηκε ὁ Φρικουλέ δὲν δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν μέρος νὰ κατέλωμεν, ὅπως προμυθευθῶμεν ὀρυκτὸν εἶλαιον.
 Ο Ὀσιπῶφ ἀπήντησεν ἀμέσως.
 — Μπα, καὶ τὸ πετρέλαιον, ὅπερ ὑπάρχει ἐν ἀφρονίᾳ εἰς τὸν Καύκασον, τὸ ληρονεῖτε;
 — Ἐχει δίκαιον, ἐπέειπεν ὁ Φρικουλέ.
 Ἀπιφασίσθη νὰ κατέλωσιν εἰς Ποπόδσκην, κωμόπολιν ἀπέχουσαν 150 χιλίωμ. τῆς Βιάτκας.
 Ἡ κἀθοδος ἐξετέλεσθη άνευ ἐπεισοδίου καὶ ἐνῶ ὁ Φρικουλέ μετὰ τῆς Σελήνης ἀνέλαβον τὰ τῆς κατασκευῆσεως, ὁ Γουτράν μετὰ τοῦ Ὀσιπῶφ μετέβησαν εἰς τὸ πλησιόχωρον χωρίον νὰ προμυθευθῶσιν πετρέλαιον.
 Τῆς ἑπαύριον τὴν πρωίαν τὸ ἀερίπτεδον ἀναλαμβάνει τὴν ἐναέριον πορείαν του. Περὶ τὴν μεσημβρίαν διήρχετο ἄνωθεν τῆς Πετρούπολεως, ὅτε ὁ Φρικουλέ θεώρησε καλὸν ν' ἀνυψῶσιν μεγάλως, ὅπως μὴ προσελκύσῃ τὴν περιεργίαν τῶν ἐκείσε κατοίκων. Ἐν ᾧ δὲ μετὰ περιεργίας καὶ συγκινήσεως θεῶντο τὴν μεγάλην πόλιν καὶ ποτε κατοικίαν των, ἄνεμος σφοδρὸς ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ προσέλθωσιν ἐπὶ τοῦ σκάφους των.
 Τὸ ἀερίπτεδον ἰδονεῖτο ὡς ἑλαφρὸν πτερόν, ἡ δὲ Σελήνη τρέμουσα καὶ παροδημένη ἐπλησίασε τὸν πατέρα της καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῶ.
 — Τί δράμον διανύμεν; ἠρώτησεν ὁ Ὀσιπῶφ.
 — 45 περίπου μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, ἀπεκρίθη ὁ Φρικουλέ.
 — Καὶ δὲν φοβείσαι καταστροφὴν; προσέθηκε ὁ Γουτράν.
 — Ἐγὼ μόνον πτώσιν φοβοῦμαι· διότι ἐναντίον σφοδροῦ ἀνέμου ἀπαιτεῖται μεγάλη ταχύτης, ἀπήντησεν ὁ Φρικουλέ. Πλὴν ἕτερόν τι μὲ ἀνησυχεῖ.
 — Τί; ἠρώτησεν ὁ Ὀσιπῶφ.
 — Ὅτι δὲν δύναιμι νὰ διευθύνω ὅπως θέλω... μάτην βαδίζω πλάγιως τῆς γραμμῆς τοῦ ἀνέμου καὶ λοξοπολοῦ ὅσον δύναιμι διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τοῦ σφοδροῦ τούτου ρεύματος τοῦ ἀέρος· ὡς βλέπετε, εἶναι ἀδύνατον.
 — Τότε ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸ ρεῦμα.
 — Ἐξέμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὸ πράξωμεν· ἀλλὰ θὰ μᾶς φέρῃ πρὸς νότον.
 Οὕτω δὲ πορευθέντων τούτων ἐπὶ τινος ὥρας τὸ ἀερίπτεδον ἠκολούθησε τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Βερολίνου, διήλθε διαδοχικῶς τὰ ζεῖνθ τῆς Γατοχίνας, τῆς Δυναβέργης καὶ Βίλνας, μετ' ὃ ἐγκατέλειψε τὸ ρωσικόν ἕδαφος καὶ ἐχώρησε ἄνωθεν τῆς παλαιᾶς Πελοποννήσου.
 — Καὶ πῶς; τὸν ἀνεμον, παλαιῆ μου φίλε, ἠρώτησεν ὁ Γουτράν ὀλίγον εἰρωνικῶς, δὲν τὸν συμπεριέλαβες εἰς τὸ πρόγραμμά σου;
 — Τοιοῦτον ἀνεμον βεβαίως οὐχί, διότι ὡς βλέπετε, φεύγει τοὐλάχιστον τισσαράκοντα μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, ὑπερονθύρουν δὲ μηχανικῶς. Πῶς ν' ἀγωνισθῶμεν οὕτω;
 Καὶ εἶτα μετ' ἄγανακτικῆς προσέθηκε.
 — Μὲ ὄλην τὴν ἐπιστήμην του ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶνε εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀναφοῦ αὐτοῦ καὶ ἀνανύμου πράγματος, τῆς τυφλῆς καὶ κτηνώδους αὐτῆς δυνάμεως! τοῦ ἀνέμου!
 Καὶ ἐν ταύτῃ δάκρυ ὀργῆς ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του.
 Ἐν τούτοις ἐπὶ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν ἠγωνίσθη ἱρρωμένως

καὶ μάτην θὰ ἐρηγνύετο ὁ λέβης καὶ θὰ συνετριβόντο οἱ εἰλικες. Ὁ ἀνεμος ἐξηκολούθει κυβερνᾶν τὸ βασιλεῖόν του! Δὲν ἠνείχετο κράτος ἐν τῷ κράτει του.
 Ο Φρικουλέ τότε ἐπλησίασε τὸν χάρτην.
 — Ἀπωλόσαμεν τὰ ἴχνη, εἶπε· πρέπει νὰ κατέλωμεν, διότι δὲν γνωρίζομεν ποῦ εὐρισκόμεθα.
 Τὸ ἀερίπτεδον μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο ὡς πενήτηκοντα μέτρων ἀπόστασιν τοῦ ἕδαφους.
 — Αἰ, εἶπε τότε ὁ Ὀσιπῶφ, ὅστις ἐμελέτα τὸν χάρτην, τὸ ὕδωρ ἐκεῖ, δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε ἡ λίμνη Πλατέν;
 — Ναι, ἔχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Φρικουλέ.
 Καὶ ὄντως εὐρίσκειτο πρὸ τῶν ὄχθων τῆς λίμνης Πλατέν, δηλαδὴ εἰς τὸ κέντρον τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας, διανύσαντες τὸ ἀπὸ Πετρούπολεως μέχρις ἐκεῖ διάστημα, 2000 χιλιομέτρων, εἰς 13 ὥρας. Μετὰ τούτου εἰς τὴν πρώτην κωμόπολιν, ἣν συνήτησαν, κατῆλθον, ὅπως προμυθευθῶσι πάλιν καύσιμον ἕλην, καὶ κοπάσαντος ὀλίγον τοῦ βορείου ἀνέμου ἐστράφησαν πρὸς δυσμὰς καὶ τὴν πρωίαν εὐρίσκειτο ἄνωθεν τῆς πόλεως Γκέριτζ.
 Ἡ εὐρεία ὕδατιν ἔκτασις τῆς Ἀδριατικῆς ἐφάνη τότε εἰς τοὺς ἀεροποροῦντας ὅλας κειρωσμένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.
 Ἐπὶ τῷ λαμπρῷ τούτῳ θεάματι ἡ Σελήνη ὑψοῦσα τὰς χεῖρας·
 — Τί ὠραῖον, ὦ, τί ὠραῖον θεῆμα! ἀνεφώνησε μετ' ἰνθουσιασμοῦ καὶ τί καλά ὅπου ὁ ἀνεμος μᾶς ἔφερε πρὸς νότον. Τώρα κ. Φρικουλέ, θὰ διέλθωμεν βεβαίως τὴν ὠραίαν Ἰταλίαν, διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν.
 Ο Φρικουλέ μετὰ μικρὸν μορφασμὸν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῃ ἐπιθυμίᾳ τῆς νεάνιδος·
 — Τί νὰ κάμωμεν! Ὅτ' ἂν τὸ πράξωμεν διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν, δεσποινίς, ἀπήντησεν.
 Καὶ ὑψώσας μετ' ἄγανακτικῆς τοὺς ὤμους ἐστράψε βεβαίως τὴν λαβίδα τοῦ πηδαλίου, μορμουρίζων·
 — Αἰ γυναῖκες! εἶπεν, αὐταὶ αἰ γυναῖκες παντοῦ εἰσχωροῦν καὶ τὰ πάντα θέλουν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τί κάμνουν.
 Ἀχ! φίλε Γουτράν τί τέλος σοὶ ἐπιφυλλάσεται!
 Τὸ ἀερίπτεδον ὑψώθη ἐπ' ἀρκετόν, τῇ βοηθείᾳ εἶτα τῆς πυξίδος διευθύνθη βορειοδυτικῶς, κατῆλθε κατόπιν πρὸς τὴν ἄνω Ἰταλίαν καὶ διαδοχικῶς ὠραῖον πανόραμα ἐξελιχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἡμετέρων ταξιδιωτῶν. Ἡ Βενετία, ἡ Παδοῦν, ἡ Βερόνη, ἡ Βρέσια, τὸ Πέργαμον διήλθον λαμπραὶ κάτωθεν τῶν ἐναερίων τούτων θνητῶν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν δὲ διέβησαν πρὸς βορρᾶν τοῦ Τουρίνου, διευθυνόμενοι πρὸς τὰς Ἀλπεις, ἃς ἐσκόπουν νὰ διέλθωσιν.
 Ἐν τούτοις ὁ Φρικουλέ ἀπὸ τινων ὠρῶν ἰδεῖντο ἀνήσυχος. Τὸ ὕψος του ἦτο σοβαρὸν παρὰ τὸ σῆμα καὶ ἐσκέπτετο οὐραίων ἐνίοτε τὰς ὀφρῦς. Ἐν ἐκάστῃ δὲ στιγμῇ παρητήρει ἤδη ἐπισταμένως τὰ μετεωρολογικὰ ἐργαλεῖά του καὶ ἠγανάκει ἅμα διὰ τὴν ῥομαντικὴν ἐπίδοσιν εἰς ἣν εἶχον παραδοθῆ οἱ συντροφοὶ του ἐν τοιαύτῃ σοβαρῇ θέσει.
 Αἴφνης τὸν πλησιάζει ὁ Γουτράν.
 — Φοβείσαι, φαίνεται πάλιν, κάτι, τῷ λέγει.
 Σιωπηλῶς ὁ Φρικουλέ τῷ δεικνύει τὴν ἀπόκλισιν τῆς πυξίδος καὶ τὴν κἀθοδον τοῦ βαρομέτρου.
 — Αἰ, τί βλέπετε; ἔρωτᾷ ὁ Γουτράν.
 — Εὐρισκόμεθα εἰς μέγαν κίνδυνον, τῷ λέγει ἐκεῖνος. Παρατήρησον ἤδη τὰ ἀπειλητικὰ ἐκείνα νέφη μακρόθεν ἐρχόμενα· ἰδὲ τὴν σκοτιζομένην ἀτμόσφαιραν καὶ ὀφρανήθητι τὴν ἐκ τοῦ ἕδαφους ἐρχομένην θερμότητα. Εἶνε σημεῖα καταιγίδος.
 — Τί νὰ κάμωμεν, ἔρωτᾷ αὐτὸν ὁ κόμης, ῥίπτων ἅμα ἀνησυχητικὸν βλέμμα πρὸς τὴν Σελήνην, μηδὲ ἔτι ἀντιληφθεῖσαν τῆς νέας καταστάσεώς των.
 Ο Φρικουλέ ἀντι ἀπαντήσεως ἀνέφξε τὸν ἀτμοσπλῆνα καὶ ἀμέσως ὁ ἀτμός ἐξαερόμενος ἀφῆκεν ὄξυ συριγγόν. Τὸ ἀερίπτεδον ἤρξατο τότε ταλαντευόμενον ὡς πτηνὸν πλανώ-

μενον ἐν μέσῳ ἀνεμοστροβίλου καὶ ἐν ταύτῃ ἱπτάμενον χωρὶς νὰ δύναται νὰ προχωρῇ.
 Μέχρις τῆς πέμπτης ὥρας τῆς ἑσπέρας ἡ αὐτὴ κατάστασις διετηρεῖτο.
 Ο οὐρανὸς εἶχεν ἐντελῶς καλυφθῆ καὶ ἐν τῷ βάθει τοῦ θρίζοντος βροντώδους κράτος ἠκούοντο ἐρχόμενοι πρὸς αὐτοὺς.
 Μετ' ὀλίγον ἡ λαίλαψ ἐπεφάνη πλησιέστερον ὅπως γυμνῆ καὶ ἀπειλητικῆ, νέφη κωνιοτοῦ ἐκάλυπτον τὴν γῆν καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν αὐτῶν οὐδὲν πλέον διέκρινον ἢ σκοτὸς βαθύ.
 Τὸ ἀερίπτεδον εὐρίσκειτο εἰς διακοσίων μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἕδαφους, ταλαντευόμενον ἄνωθεν τῶν Ἀλπεων.
 — Ἐπάνω! ἐπάνω! ἐφώνησε τότε ὁ Φρικουλέ ἐνισχύων τὴν πυρᾶν τῆς ἀτμομηχανῆς, ὅπως ἔλθῃ ἀντιμέτωπος τῆς θυέλλης.
 Τὸ ἀερίπτεδον τότε ὡς βέλος ἀνυψώθη καθέτως ἔβη ἐντὸς τῶν νεφῶν, ὅπου κυρίως ἐπεκράτει ἡ καταιγὶς καὶ ἐφέρετο ὡς μικρὰ κύστις ἐντὸς τῶν φοβερῶν στοιχείων. Ἡ θέσις πάντων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο κρισιματώτης καὶ διὰ νὰ ἔχῃ ὁ Φρικουλέ πλήρη τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐναργείας τοῦ ἀερίπτεδου οἱ ἐν αὐτῷ λοιποὶ εὐρισκόμενοι εἶχον ἀποσπρηθῆ εἰς μίαν γωνίαν τρομαγμένοι, σιωπηλοὶ καὶ μαζευμένοι.
 Αἱ ἀστραπαὶ διέσχίζον τὸ ἀγανὲς καὶ αἱ βρονταὶ ἐπιβάλλον παντοῦ τὸν τρομόν καὶ τὴν φρίκην. Αἴφνης ὁ συριγγὸς τοῦ ἀτμοῦ διὰ τῶν σωλήνων ἔπαυσε καὶ οἱ εἰλικες ἐσταμάτησαν.
 Ο Φρικουλέ τότε ἐστῆ ἀκίνητος, ὡς κεραυνοβληθεὶς, παρατηρᾶν ἐν ἐκτάσει μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπέλπιδας τὴν σθεθεῖσαν λυγρίαν. Εἰς ἐπιμετρον τὸ πετρέλαιον εἶχεν ἐξαντληθῆ.
 — Κατερχόμεθα! ἐφώνησεν ὁ Ὀσιπῶφ.
 — Ὁχι! πίπτομεν! ἐφώνησεν ὁ Φρικουλέ.
 Τὸ ἀερίπτεδον, ἔλλειψεν καυσίμου ὕλης καὶ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἑαυτοῦ βάρους δὲν ἐκρατεῖτο πλέον ἐν τῷ κενῷ εἰμῇ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀλεξιπτώτου του.
 Αἴφνης ἡ Σελήνη ἀνέκραξεν ἐντρομος·
 — Θάλασσα! θάλασσα!
 Καὶ ὄντως ἡ Μεσόγειος διεκρίνετο ἤδη προβάλλουσα τὰ ἐξηγρωμένα αὐτῆς κύματα, τὸ δὲ ἐναέριον σκάφος φερόμενον ὡς πτεῖλον ὑπὸ τῆς καταιγίδος ἐβaine μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος πρὸς τὴν θάλασσαν.
 — Χανόμεθα; ἔρωτᾷ τότε ἐντρομος ὁ Γουτράν τὸν φίλον του.
 — Ἐντελῶς ὄχι ἀκόμη, τῷ ἀπαντᾷ οὕτως.
 Καὶ πιέζων μετ' ὄλης τῆς δυνάμεώς του τὸ πηδάλιον, ὅπως συγκρατήσῃ ὀλίγον τὴν βιαίαν πτώσιν τοῦ ἀερίπτεδου ἐπιχειρεῖ ἔτι ἄπαξ νὰ διευθύνῃ εἰ δυνατόν αὐτό.
 Πλὴν αἴφνης βεβαίως συριγγὸς ἠκούσθη ἄνωθεν αὐτῶν καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦς ἔζυλον ἕδαφος ἐφάνη καταρρέον. Ταυτοχρόνως εἰς κεραυνὸς ἀνηκούστος δυνάμειος ἀπέσπασε τοὺς δύο προωστικὸς εἰλικας καὶ μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὰ παρμπιπτόμενα ἱστία.
 Τότε τὸ ἀερίπτεδον στερηθὲν τῆς συνδρομῆς τῶν ἐξαρτη-

μάτων του διέσχισε τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος μετὰ φοβερᾶς ταχύτητος καὶ ἐμελλε νὰ κατασυντριβῆ ἐπὶ τῶν βράχων τῶν ἀκτῶν, ὅτε δι' ὑπερανθρώπου προσπάθειας ὁ μηχανικὸς κατώρθωσε νὰ μετατοπίσῃ ὀριζοντίως τὴν εὐρείαν ἐπιφάνειαν, ἥτις ἐχηρημάτιζεν ὡς πηδάλιον, πρὸς τὰ ὄπισθεν.
 Ἡ πτώσις τότε ἐμετράσθη τῇ βοηθείᾳ τούτων καὶ ἐπεφάνη τὸ ἕδαφος εἰς δέκα μέτρων ἀπόστασιν.
 — Προσοχὴ, ἀνέκραξε τότε ὁ Φρικουλέ δι' ἠχηρᾶς φωνῆς, προσοχὴ εἰς τὸν ἀντίκτυπον. Κρατηθεῖτε καλῶς.

Κύριοι, εὐρισκόμεθα εἰς πεπολιτισμένον μέρος.

Ταυτοχρόνως φοβερὸς κτύπος ἠκούσθη, τοῦ ἀερίπτεδου προσκρούσαντος εἰς τὸ ἕδαφος ὡς πτηνοῦ πληγωθέντος ὑπὸ σφαιρᾶς καὶ πίπτοντος εἰς τὴν γῆν.
 Οἱ ταξιδιωτὰι ἀνετινάχθησαν ἐκτὸς τοῦ ἀερίπτεδου ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀντίκτυπου. Ὁ δὲ Ὀσιπῶφ, ἂν καὶ κατακλιθεὶς ἠγέρθη πρῶτος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνεζήτησαν κρείστος τὴν Σελήνην.
 Ἡ νεάνις, ὅπως τρέμουσα ἐκ φόβου ἐπλησίασε τὸν πατέρα της μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας.
 — Καὶ ὁ κ. Φλαμμερόν; ἠρώτησεν.
 — Ἐδῶ παρῶν, ἰδοὺ με σφῶς καὶ ἀβλαβῆς, ἀπήντησεν ὁ κόμης ὡς ἐκ τρίποδος παρουσιασθεὶς ἀπὸ τοῦ μέσου βόθρου, ἐνθα εἶχον ἀνατιναχθῆ.
 — Λοιπὸν! ἠρώτησεν ἡσύχως εἶτα ὁ Φρικουλέ, ὅστις κατεγίνετο νὰ σβύσῃ τὴν πυρᾶν τοῦ ἀερίπτεδου, λοιπὸν; ἐπαθῆ τις ἐξ ὑμῶν τίποτε;
 — Ὁχι, ὄχι, ἀπήντησαν ταυτοχρόνως καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοὶ του, πλησιάζοντες αὐτόν.
 Εἶτα ὁ κ. Ὀσιπῶφ, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα περιέργου περὶ αὐτοῦ·
 — Ἀλλὰ, κύριοι, εἶπεν, εὐρισκόμεθα εἰς πεπολιτισμένον μέρος... παρατηρήσατε, ἰδοὺ ἐν ἀστεροσκοπίῳ.
 Καὶ ὄντως οὐχί μακρὰν τοῦ τόπου τῆς καθόδου των ὑψοῦτο παράδοχος οἰκοδομῆ, ὅμοια πρὸς πῖλον τζοκέυ.
 — Οὐρρά! οὐρρά! ἀνέκραξε τότε ὁ Φρικουλέ ἐν θριάμβῳ κινῶν τὸν πῖλον του, ζήτω τὸ ἀερίπτεδον καὶ ὁ ἐργάτης αὐτοῦ... Εὐρισκόμεθα εἰς Γαλλίαν... εἶνε τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῆς Νικαίας.

Ἰδοὺ με σφῶς καὶ ἀβλαβῆς.

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια).

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΠΕΡΙ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Η ιστορία του ελληνικού θεάτρου ανάγεται εις λίαν απομακρυσμένην αφ' ημών εποχήν, ούσα δε επίπλοκος, και πολλών άπιθανοτήτων, ως εκ της επισωρευούσης άλλεπαλλήλων εκατονταετηρίδων, μη σπανίζουσα, δέν θέλει, ούτε είνε δυνατόν ποτε να περιληφθῆ εν τοις στενοίς όροις περιόδικου. Ένταύθα θέλω περιορισθῆ εις γενικὴν έποψιν αὐτῆς, ποιούμενος μνείαν περί της ήθικῆς καθόλου τῶν δραμάτων τῶν τριῶν μεγάλων τῆς αρχαιοτήτος τραγικῶν ωφέλειας και της εκ ταύτης απορροούσης εύδαιμονίας του λαου.

Εάν λάθωμεν εν όψει τον αρχαιότατον τῶν τραγικῶν ποιητῶν, τον Ίκάριον Θεσπίδα, ζήσαντα περί τὸ 549 π. Χ. ή τραγωδία ήρξατο από σκηνῆς ανέλισομένη και λαμβάνουσα ζωὴν ολίγα μετά τον θάνατον αὐτου έτη. Ο μετά τον Ίκάριον άκμάσας δαιμόνιος Αίσχύλος, οὐ ή θεόδοτος άριπρεπής Μούσα ήλάμπρυνε τὴν κλασικὴν τραγωδίαν και εξακολουθεῖ έτι αλήτεως να λαμπρύνη αὐτήν, υπήρξεν ο χειραγωγός. οὕτως εἰπείν, τῶν μετ' αὐτον άκμασάντων τραγικῶν εις τῆς ποιήσεως τὴν καλαιστοραν. Αι τραγωδίαι αὐτου διδασκόμεναι επί σκηνῆς διέχον ενθουσιασμόν εις τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν επιτελοῦσαι μετά τὴν κάθαρσιν και τὴν διδασκαλίαν του άκρου ήθικου καλου. Δικαίως οθεν έγραψε περί του Αίσχύλου εν μέτρῳ ήφελεγειαιακῶ εις διάσημος εν Γερμανίᾳ έλλην ποιητής:

«Τῆς τραγωδίας πατήρ άπεικλήθης και πόσον δικαίως! Χαῖρ', ω Αίσχύλε σιμένε, πνευμ' αληθῶς ύψηλόν!

Ως Προμηθεύς τῶν βροτῶν ο λαμπρός Προμηθεύς σου [επλάσθη,

Λάμπεις του γένους και συ τῶν τραγωδῶν Προμηθεύς! » Παραλείπων πάσαν άλλην περαιτέρω περί τῶν τραγωδῶν του πατρος τῆς τραγωδίας έρευναν, ρίπτω πάρεργον βλέμμα επί τῶν δύο έτι μεταγενεστέρων αὐτου ποιητῶν, του Σοφοκλέους και του Εύριπίδου.

Η γλυκεία Μούσα του Σοφοκλέους ήρεμος και ομαλή πόσον τέρπει διδάσκουσα συγχρόνως ήμᾶς! Ως όταν εν μικρῷ λέμβῳ πλέντας γαλήνιον θάλασσαν, έφ' ής ανακλάται ο διαυγής έλληνικός ούρανος, ο δ' έρέτης κινῶν εύρύθμως τὰς κύμας δεικνύει τὰς ύψάλους και μᾶς διδάσκει πῶς πρέπει να προσπελάζωμεν αὐτάς, να μη γίνωμεν θυματ' αὐτῶν, οὕτω και ή λιγύφθογος του Σοφοκλέους λύρα ήδῶς και εύρύθμως ήχοῦσα κρατεῖ τὸ πνεῦμα ήμῶν μετάρσιον και αποτρέπουσα ήμᾶς από τοὺς στυφελούς της κακίας σκοπέλους, μᾶς οδηγεί ήρέμα εις τὴν εν αρχῇ μὲν άκανθώδη και δύσβατον, έπειτα δε εύβατον και τερπνὴν τῆς άρετῆς άτραπὸν!

Ίδου ο Εύριπίδης! ο φιλόσοφος οντως τῆς σκηνῆς. Πόσον τὰ φλογερά αὐτου δράματα είνε γοητευτικά. Πῶς έγνώρισεν ο κλεινός οὗτος τῆς αρχαίας τραγικῆς Μούσης ιεροφάντης τὴν φωνήν, ήτις εισδύ' εις τὴν ανθρωπίνην καρδίαν και κλονίζει εκ βάθρων αὐτήν! Η τραγωδία αὐτου «Αλκυστις», τὸ καλλιτέχνημα τουτο τῆς έλληνικῆς διανοίας, είνε κατ' έμὲ τὸ άριστότατον, τὸ ήθικώτατον ίσως, έπερ έγράφη ποτὲ επί τῆς γῆς, περί τῶν καθηκόντων τῆς γυναικός διδάγμα. Ναί! διοτι όπως εν τῷ Εὐαγγελίῳ του Ίησου ζωγραφεῖται διά τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων, ή πρὸς τον πλησίον αγάπη, όπως εν αὐτῷ διηγείται ο γλαφυρός Αποστολος οτι ο καλὸς ποιμὴν αὐτὸν υπὲρ τῶν προβάτων τὸ καθῆκον και ή άφοσίωσις εις τὴν σύζυγον, εις τὴν μητέρα, τὴν γενέτειραν οίκων και λαῶν! Πολλοί άπίθανον υπὲρ του Ίησου μάρτυρες, είτε εις σταυρὸν προσηλούμενοι, είτε λιθοβολούμενοι! άλλ' εν τῷ αρχαιῷ δράματι θνήσκει μία γυνή, ή Αλκυστις, υπὲρ του αν-

δρὸς αὐτῆς! Πόσον μεγαλειὸν ενέχει αὐτὴ του Εύριπίδου ή διδαχή! Το δράμα τουτο είνε τὸ θεῖον και ιερὸν τῆς έλληνικῆς αρχαιοτήτος Εὐαγγέλιον. Πόσαι σύζυγοι είνε έβλεπον αὐτὸ από σκηνῆς διδασκόμενοι θ' άπειρέποντο από τῆς ολισθηρᾶς τῆς άμαρτίας οδοῦ! Πόσαι μητέρες θα προσεφέροντο ολοκαυτώματα εις τον θωμόν τῆς άρετῆς και του καθήκοντος εν ήκουν, εν ενδομύχως ήθονάντο τὴν φωνήν του ποιητου οδηγούσαν και παροτρύνουσαν πρὸς τὴν άρετὴν και διά ταύτης εξυψούσαν τὰς ψυχὰς πρὸς τὴν αιωνιότητα, πρὸς τὸ θεῖον!... Τοιούτος είνε ο Εύριπίδης. Διά τοιούτων πνευμάτων έδοξε τῇ παντοδυνάμῳ θεῷ Προνοίᾳ να προλειάνη τὴν οδόν, έφ' ής έμελλον να καρποφορήσωσι τὰ θεῖα του θεανθρώπου διδάγματα.

Σήμερον δε οτ' έχομεν περισσοτέραν ανάγκην τοιούτων διδασχῶν, σήμεραν οτε τὰ ήθη ήμῶν βέπουσιν άκατασχετῶς πρὸς τον ευρωπαϊκὸν πολιτισμόν, σήμεραν, λέγω, ήμεις οι Έλληνες, οι παραλαβόντες αλώβητον παρὰ τῶν προγόνων μας τὸ ήθικὸν δράμα, δεικνύμεθα λίαν ψυχροί πρὸς αὐτὸ, έπερ άλλοτε ως τηλαυγίς άστρον μαρμαίρον επί του ποιητικού στερεώματος τῆς Ελλάδος, ήλάμπρυνε τὴν σκηνὴν αὐτῆς εξακοντίζον χρυσᾶς ύψηλῆς άρετῆς άκτινας. Ως ο γεωργός προβλέπων τὴν ποθητὴν τῆς άρούρης αὐτου βλάστησιν ρίπτει τον σπόρον εύελπις, δοξολογῶν τον Θεόν, οὕτω και οι αρχαίοι θεσπιθοδοί προβλέψαντες τοὺς καρπούς οὖς έμελλον να επιφέρωσιν αι τραγωδίαι αὐτῶν, έπειραν θαρρούντως τον σπόρον τῆς έαυτῶν άρετῆς, οστις ριζωθείς εν τῇ γονίμῳ άρούρῃ του ελληνικού πνεύματος παρήγαγε πολλὰς διανοίας έξόχους, αἰτινες ιδόξασαν και δοξάσουσιν, έφ' οσον πνέει ο κόσμος, τῶν Έλλήνων τὸ αἰσθητὸν. Πρὸς τοῦτους ή ισχύς τῆς φιλοπατρίας ικορυφώθη διά τῶν από σκηνῆς παραστάσεων έργων γενναίων και παρήγαγε τὰς νίκας τῶν Έλλήνων κατὰ τῶν βαρβάρων, αἰτινες ακουόμεναι σήμεραν φαίνονται κυήματα πλάνου φαντασίας. Αι περικλειές νίκαι κατὰ ζηνάν, κολλαί ενδοξοί ναυμαχίαι πολυκάπων τριήρων είνε άμάραντα άνθη, αἰτιν' άνέβαλον εκ του σπόρου έκεινου. Ητο τόσον μεγάλη και ισχυρά ή φλοῦς, ήτις ήθέρμανε τοὺς κροτάφους τῶν ενδόξων προγόνων μας, ώστε αν και μετά παρελευσιν αἰώνων πολλῶν, μικρὸς αναρριπισμός αὐτῆς ήρκεσε μόνον, όπως αναφλέξη τον σπινθῆρα τῆς επαναστάσεως του 21! Και ιδου ο Γερμανός ύψων επί τῆς αγίας Λαύρας τὴν ιερὰν του αγῶνος σημαίαν! Ίδου του Βότσαρον τὸ άστράπτον ζήφος! Ίδου ο δαυλὸς του Κανάρη, οστις ανήψε πυρκαϊὰς επί τῶν ελληνικῶν θαλασσῶν, ας δέν ιδυνήθη να σβείσῃ τὸ κύμα του πόντου διάτι διά τῶν φλογῶν εκείνων εκκαυθεῖς ανέλαμψε φαιδρός και αἰγλήεις επί τῆς ελληνικῆς γῆς ο ήλιος τῆς ελευθερίας! Και τοιαῦτα δύναται να παράγη μόνος ο νοῦς, ο υγιής νοῦς. Πάντοτε, εις άπάσας τὰς ιστορίας τῶν εθνῶν αρχαίων τε και νεωτέρων αναφέρεται οτι ή ποιησις, ή θεσπεία τῶν ποιητῶν λύρα, γίνεται παραιτίος μεγάλων κατορθωμάτων. Οι «Πέρσαι» του Αίσχύλου δημιουργοῦσιν ήρωας Σαλαμινομάχους, ή δε «Αλκυστις» και «Ίφιγένεια» του Εύριπίδου διαπλάττουσι γυναίκα, συζύγου, ενάρετους, παρ' αν προσδοκᾶται και ή μόρφωσις τέκνων ανδρείων και ενάρετων συνάμα.

Διατί λοιπόν ήμεις να μη γινώμεθα έφάμιλλοι τῶν αρχαίων εκείνων; Διατί, λέγω, ήμεις οι απόγονοί του Θεσπίδος και του Αίσχύλου να μη καθηδυνώμεθα εις έξοχα προτόντα νόαν έξόχων, άλλὰ να προτιμώμεν έργα ταπεινά και δλως μνδαμινὴν αξίαν έχοντα; Ποῦ είνε, τί έγεινεν ή διδασκουσα τραγωδία του Εύριπίδου ή τὸ έξαλλον του Αίσχύλου δράμα;... Ποῦ του άριστοτέχνητου Σοφοκλέους τὰ άριστουργήματα; Μήπως ή νέα Ελλάς επιδεικνύουσα από σκηνῆς έξοχώτερα έργα ολιγορεῖ τῶν αρχαίων;... Οὐχί! άπειράκις οὐχί. Η απόκρισις είνε αληγινή, άλλὰ και αληθής.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ θεάτρον!... οποιος κόσμος μαγικός! Του άπειρομεγέθους Σύμπαντος αὐτου Μικρογραφία ποία! πόσον θελητικὴ! Πάν εν παντί! εν Κόσμῳ κόσμος κ' ενταῦτῷ Του Κόσμου όλου κόσμος χαριτόβρυτος, Ωραῖος! πλήρης παμπουκίλων λάμψεων! Τῶν λεπτοτάτων, τῶν ύψιστων ήθονῶν, Τῶν ούρανωτάτων τέφσεων ναός! Γοήτρων τέρας και σειρὴν πανίσχυρος! Η φύσις και ή τέχνη συνεινούμεναι, Εν τῷ θεάτρῳ πάν λαμπρὸν εκπαινῶνται, Χαρίεν πάν, πάν μέγα, δε ύψηλόν! Αι τῶν αισθησῶν σου εύγενέσταται, Η θρασις συνάμα και ή ακή, Ψυχῇ, καρδίᾳ, φαντασίᾳ τε και νοῦς, Ο, τι σε συνιστᾶ κυρίας, ανθρωπεί, Τὰ πάντα τερπνοτάτῳ ενασχόλησιν Εν τῷ θεάτρῳ και τρυφήν ενδρίσκουσι. Ζωγραφικὴ και Μουσικὴ και Ποίησις, Μιμητικὴ συνάμα και Όρχηστικὴ, Φιλοσοφία και Ρητορικὴ ομοῦ Καὶ Ιστορία ή παγκόσμιος αὐτῆ, Κατακηλοῦσ' ενάμιλλοι σε έλκουσι! Τι δε, δισταν τον προορισμόν αὐτου Τον μέγαν φαίνητ' εκτελοῦν τὸ θεάτρον; Οπόταν εντυλίσῃ εν τοις δοράμασιν Αὐτὰ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς σου τ' άχαρῆ, Καὶ τὰς άβύσσους τῶν παθῶν ανακινῶν Διαφανίζη ταύτας, ως δε άστραπῆς; Ω! τότε πόσα έξοχα διδάσκεισαι Καὶ πῶς μορφοῦσαι ξευγενεζόμενος!... Οποιος άγνισμός σου, ποία κάθαρσις Τελεῖται τότε από τῶν δευνῶν παθῶν!... Διδασκαλεῖον ύψιστον τὸ θεάτρον, Σχολεῖον τῶν σχολείων τότε γίνεται Τῆς ανθρωπιζομένης Ανθρωπότητος.

ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

«Ελα, ελα φίλ! να μου δώσης, Ξεπροβάλλει γελάτ' ή Λαμπρή, Έλα κι' είν' τ' ούρανού ή γιορτή! Έλα μάγισσα κόρη!

Τὰ δυὸ χεῖλα να σμιζουνε σ' ένα, Ένας ήχος εν δ' γῆ, κ' ή ψυχῆς Να άλλάζουν τῆς ίδιες εύχες, Τῆς εύχες τῆς αγάπης.

Κι' αν φυσίξη τ' αγέρι τὸ κρύο, Κι' αν ε' χάνος μᾶς δ'ρα χωριστά, Δυὸ χεῖλα σὸν δώσουν πιστά, Τὸ φιλί, δέν ξεχνιῶνται!

και ή τοιαύτη αλήθεια επομένως πικρά εστίν. Ο νεώτερος Έλλην φύσεως μιμητικῆς, ακολουθήσας και παραλαβὸν πολλὰς εξεις παρὰ τῶν Γάλλων εισήγαγε και εις τὸ θεάτρον του και τὸ παρ' εκείνοις vaudeville ή κωμειδούλλιον (οὐδὲ καν αὐτὴ ή λέξις εύρηται παρὰ τῆς αρχαίας) οὐχί μόνον άλλὰ και συγγράφων φαίνεται πολλὰκις τοιαῦτα ταπεινότητα και ήμισα ήθικὸν χαρακτήρα ενέχοντα έργα. Η τραγωδία εξέλιπε πλέον παρ' ήμιν και μόνον εις έτι στελαγίζει χρυσάκτιν τῆς τραγικῆς ήμῶν ποιήσεως άστὴρ έξαισιῶς λαμπρῶν τὴν νέαν ελληνικὴν σκηνήν. Ροδοδάφνη δροσεραὶ τῆς Λίσβου έστεφαν τὴν καλλιχόρδον λύραν του τρυφεροῦ τουτου τῆς «Εικασίας» αἰδοῦ εκει ενθα:

«Η μόλις τῆς ροδωνίας τὰ φύλλα σείσας' αῦρα Προσπνέ' ήδύπνοος...»

Βαθύς δε ψυχολόγος εν τῷ δράματι απέδωκεν εν έξαισιῶς αὐτου έργοις τον αληθῆ τύπον τῆς ήθικῆς τῶν Έλλήνων δραματικῆς ποιήσεως, ο κλεινός οὗτος ποιητής τῆς «Φαύστας» και τῆς «Μερόπης».

Διά τῶν κωμειδουλλίων του λοιπόν ο Έλλην εξωστράμισε τῆς ελληνικῆς σκηνῆς τὰς Έλληνίδας Μούσας. Ποθῶν του ζσηματος τὴν απόλαυσιν σπεύδει όπου αὐτὸ άντηχεῖ αγνοῶν πλειστάκις και αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς μουσικῆς. Ανανάμειν τὴν ύψωσιν τῆς αὐλαίας, όπως ιδη και χειροκροτήση τον δαίνα ή τὴν δαίνα αἰοδὸν ήθοποιόν' άδιάφορον εν εξ αὐτῶν οὐδέν ωφέληθη, άδιάφορον εν μόνον ή άφαιμάζις του βελαντίου του τῷ μένι βαρύτιμον κέρδος. Τι πρὸς αὐτόν; άρκει μόνον οτι ή μουσικὴ ακή του ενωτίσθη του ζσηματος τὴν τερπνὴν μελωδίαν και εκόρσει τὸ άνοσιον του ζηνισμοῦ πάθος. Αλλ' ω αγαθοί! τὸ κωμειδούλλιον δσον και αν ενέχη επαγωγὸν θέλητρον, οὐδέν ομως παρέχει ήθικὸν εις τὴν ψυχὴν του θεατοῦ πόρισμα, πόρρω δ' άπέχει από του να εξαγνίση αὐτόν εκπληροῦν τον αληθῆ του δράματος σκοπὸν και τον εξ αὐτου αναθρώσκοντα θεῖον τῆς διδασκαλίας σπινθῆρα. Τὸ κωμειδούλλιον δέν προκαλεῖ τὸ δάκρυ του θεατοῦ οὔτε κινεῖ τον ήλεον αὐτου και τὴν συγγνώμην. Ψυχολογῶν παρατηρητής αν ρίψη βλέμμα οξὺ επί τοὺς εκ του θεάτρου έξερχομένους μετά τὴν παραστάσιν ήθικῶν δράματος θεατὰς θὰ ιδῆ πολλούς εξ αὐτῶν πρᾶυθμοτέρους και γαληναιστούτους και καθόλου εἰπείν βελτίους έαυτῶν οἰκαδ' επανερχομένους. Ίσως θὰ μοι αντιλέητε—και δικαίως—τὰ τοιαῦτα θὰ συντελέσωσιν άρα γε εις τὴν μετάδοσιν τῆς ήθικῆς εις τον λαόν; Είνε δυνατόν διά τῆς διδασκαλίας ήθικῶν μόνον γραμμάτων να συντελέσωμεν κατὰ τι εις τὴν ήθικοποίησιν του λαου, αφ' οὔ τόσα και τόσα νομοθετήματα, τόσαι από άμβωνος διδασκαλίας δέν ισχύουσι να φέρωσιν αὐτόν εις τὴν εύθειαν οδόν; Οὐχί βεβαίως! άλλ' εν τῇ ψυχῇ του θεατοῦ γεννᾶται ιδέα τις του άκρου αγαθοῦ, ήτις αυξάνει και φέρει καρπούς αγλαούς, όταν συγχᾶ οὔτος φοιτᾶ εις τὸ θεάτρον, τὸ φωτώριον τουτο τῆς ήθικῆς διδασκαλίας τῶν λαῶν.

Καταληξασῶν ενταῦθα τῶν περί του ελληνικού θεάτρου παρατηρήσεών μου, εύχθῶμεν όπως αναβίωσωσιν εις τὸ μέλλον διάνοιαι έμφρονες και καρδίαι θερμαὶ και εύγενεῖς, διακαῶς ποθοῦσαι τὴν ανάστασιν τῆς τραγωδίας και συντελέσωσι δι' αὐτῆς εις τὴν επί τὰ κρείττω ρύθμισιν τῶν δημοσιῶν ήθῶν. Εύχθῶμεν όπως υπό τον ποιητικὸν τῆς Ελλάδος ούρανον ενθεοὶ ποιηταὶ κρούσωσι πάλιν τὰς λύρας αὐτῶν εύρύθμως και ισχυρῶς τοὺς αθανάτους αὐτῶν προγόνους μιμούμενοι.

Τοιούτος γλυκερός στοχασμός υπεκίνησε τὴν χεῖρα του χαράξαντος τὰς γραμμάς ταύτας, οστις έσται εύτυχῆς εν δι' αὐτῶν δυνηθῆ να εκκαύση ψυχῶν τινω τον υποκεκρυμμένον σπινθῆρα και συντελέσῃ οὕτω εις τὴν ύψωσιν του Έθνικοῦ θεάτρου, οὔ εκθυμὸς τῶν δικαιωμάτων του υπερασπιστρια πάντοτ' ιδείχθη και ή φίλη «Φύσις».

Εν Αθήναις τῇ 16 Απριλίου 1895.

Αλέξανδρος Γ. Γεκουμίδης.

Τὸ φίλ μὴ μ' ἀρνίεσαι παρθένα !
 Ὡς τὸ σκοτάδι μας θάνε τὸ φῶς
 Κι' ἀστερόστικτος θάν' οὐρανός,
 Ὡς τὴν κρυφὴ μας ἀγάπη.

Ἔλα, ἔλα ψυχὴ μαγευμένη,
 Νὰ γιορτάσουμε ἔλα μαζί.
 Χωριστὰ ἡ ἀγάπη δὲν ζῆ !
 Τὸ φίλ δὲν εἶν' κρῖμα !
 Ἀπρίλιος 1895

Νεῖνος.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1 Αἰνίγμα.

Ζωὴν δὲν ἔχω καὶ πετῶ . . .
 Ἄν βγάλῃς τὴν καρδιά μου
 ἔλαις ταῖς χάραϊς ἀποκτῶ,
 κι' ἀλλάξω τὰ φτερά μου.

2 Αἰνίγμα.

Μὲ πίνουσιν οἱ ἄνθρωποι, ποτὸν δὲν εἶμαι ἑμῶς
 Δὲν πίνομαι καὶ πάντοτε μ'εἶν' ἀνοικτός ὁ δρόμος.

3 Αἰνίγμα.

Εἶμαι θεὰ ἀγαπητὴ, πολλοὶ οἱ λατρευταὶ μου
 Πολλοὶ οἱ μαρτυρήσαντες χάριν ἐμοῦ πιστοί.
 Δὲν μ' ἀγαπᾷς ; Καὶ κεφαλὴν καὶ πόδ' ἀπόκοψέ μου,
 Πῶς ; θαύμα ! . . . Εἶμαι μέλος σου. Θὰ ἐνοήσῃς τί ;

4 Ἐρώτησις.

Ποία εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ παντός καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου ;

5 Ἱστορικὴ Ἐρώτησις.

Εἰς ποῖον Ἑλληνα οἱ Ἀθηναῖοι ἔδωκαν τεσσαρακονταεπτὰκις τὴν
 ἐρχηγίαν ;

6 Γρίφος.

ΤΙ
 Ε Ε Ε Ε Ε Ε Ε Ε Ε Ε

7 Γρίφος.

Ε Μ Σ Τ κ ε Ι + Ν
 Δ θ ε ις γ ι ο + Α Σ

Ἀγγελικὴ Πλατανίου.

Σημ. Ἐφεξῆς αἱ λύσεις θὰ δημοσιεύονται κατὰ τρίτον φύλλον.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΙΣ“

Ἄ. Ζ. Βέλον. Ζητούμενον φύλλον ὡς ἀπεστάλη. — Δ. Κ. Ν. Πάτρας. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — Σ. Ο. Χαλκίδα. Συνδρομητὰ ἐνεγράφησαν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους· εὐχαριστοῦμεν. — Η. Σ. Π. Τρίπολι. Ζητούμενον φύλλον ὡς ἀπεστέλλομαι, ὡς καὶ παραγγέλων βιβλίων σας. — Γ. Α. Κ. Ἄνδρον. Ἐπιστολὴ μὲ περιεχόμενα ἐλήφθη. Ἀριθ. 37 ὡς ἀπεστέλλομαι. — Θ. Κ. Π. Κόμνη. Δι' ἐπιπέσει τοῦ ῥώσου σοφοῦ θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ πολὺ ἔτι, ὥστε ἡ συνδρομὴ σας θὰ λογισθῇ καὶ διὰ τὸ τρίτον ἔτος. — Ν. Π. Κ. Σῆρον. Ζητούμενα φύλλα ὡς ἀπεστέλλομαι. Ἀναμένομεν ἔμβασμα ὡς γράφετε. — Σ. Γ. Σ. Βαρῶσια. Φύλλα περιοδικοῦ, ἡμερολόγια καὶ ἀποδείξεις ὡς ἀπεστέλλομαι πρὸ μηνός. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας. — Ν. Π. Σῆρον. Ζητούμενα φύλλα ὡς ἀπεστέλλομαι. — Π. Γ. Φ. Μελεγαλῶ. Συνδρομὴ σας καὶ ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. — Π. Β. Πύργον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς; Ἀναμένομεν. Φύλλον θ' ἀποστέλλεται ἔνευ ἀπαιτήσεως. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Γ. Μ. Πρέβεζα. Ἐλήφθησαν, ἐδημοσιεύθησαν. ἡμερολόγια ἐστάλησαν. Ἀναμένομεν ἔμβασμα. — Κ. Κ. Σῆρον. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Ν. Θ. Σφάξ. Ἐπιστολαί, σπόγγοι καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Κ. Α. Θεσσαλονίκην. Ἀπορούμεν ἐπὶ μεγάλῃ βραδύτητι. Στείλατε ἔμβασμα συντόμως. — Π. Σ. Πάτρας. Ζητούμενος ἀριθμὸς ἀπεστέλλομαι. — Α. Σ. καὶ Κ. Α. Δίβρη. Συγχαίρομεν ἐπ' ἐπιτυχίᾳ ἐνός, εὐχόμενοι τὰ βέλτεστα μετὰ καρπῶν ἀγαθῶν. — Μ. Σ. Μετσοβίου. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Γράφομεν. — Θ. Ἄ. Βαθό. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — Κ. Γ. Πετροπόλιν. Δελτίον ἐλήφθη. Ἀπορούμεν τίς ἐλάμβανε φύλλα μακαρίτου. Ἀναμένομεν ἔμβασμα.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

143 — Ὁδὸς Ἐρμού — 143

Μεταξὺ Καπνικαρέας καὶ Ὠραίας Ἑλλάδος

Εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Τσαμῆ, τὸ τόσο ἐπαξίως τῆ φιλοκαλίᾳ ἀφιερωμένον, εὐρίσκονται ὡρολόγια ἐκ τῶν μᾶλλον ἀνεγνωρισμένων ἐν Ἑυρώπῃ καταστημάτων, περὶ τῆς στερεότητος καὶ ἀκριβείας τῶν ὁποίων ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐγγύησις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. Ἐργασία ἱεράμιλλος τῆ εὐρωπαϊκῆ. Ἐγγύησις αὐτῆς καὶ στερεότης.

Οἱ μέλλοντες νὰ προσέλθωσιν ἑστῶσαν βέβαιοι, ὅτι εὐχαριστηθήσονται διὰ τὴν στερεότητα, κομψότητα, τὸ μέτριον τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν πάσης παραγγελίας.

Γαλλίᾳ πτυχιούχος παραδίδουσα λίαν εὐνοθεδῶς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν δέχεται παραδόσεις. Πληροφορίαι 27— Ὁδὸς Ὀμήρου, ἀριθ. — 27

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

39 — Ὁδὸς Σταδίου — 39

Ἀντικρὺ Ἀρσακείου.

Εἰδικὸς διὰ δέξιμον ἐπιστημονικῶν βιβλίων καὶ ὁλοκλήρων βιβλιοθηκῶν κατ' ἀποκοπήν δι' ἐκτυπώσεις ἐπισκεπτηρίων, ἐπικεφαλίδων, ἐπιστολῶν καὶ φακέλων καὶ πλαισιώσεις εἰκόνων. Γίνεται χρῆσις δερμάτων ἀρίστων πάντων τῶν εἰδῶν. Πέμψατε τὰ βιβλία σας εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον τῶν φιλοβιβλίων.

RESTAURANT DE LA COURONNE

Rue Esbekich près le Cafe de la Bourse

LE CAIRE

TENU PAR : ARISTIDE DETORELLI

Cuisine Française. — Service prompt

PENSIONS PAR MOIS ET AU CACHET

REPAS COMPLET A 2 FRANCS

PRIX EXCEPTIONNELS POUR LES ARTISTES

(Les paiements se font d'avance par semaine ou par quinzaine)

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

Α. ΜΕΛΙΣΣΕΝΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

103 — Ὁδὸς Ἀδύλου — 103

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ

ΔΙ' ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΕΧΝΙΤΟΥ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΑΙ ΜΕΤΡΙΩΤΑΤΑΙ

Ταχύτης, ἀκριβεία, στερεότης, εὐθυνία.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ